

РЕШЕНИЕ

№ 9124

гр. София, 18.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 23.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **11073** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.226 вр. чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл.215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

С Решение № 2282/07.04.2021г., постановено по адм.д. № 7807/2020г. по описа на Административен съд София-град е отхвърлена жалбата на Ц. О. К. срещу Заповед № РД-50-09-47/22.01.1986г., издадена от главния архитект на С., с която на основание чл.32, ал.1, т.1 от Закона за териториално и селищно устройство /отм./ и чл.74 и чл.80, ал.1 от правилника за прилагането му е одобрен Протокол № 55, статия 2 от 26.12.1985г. на СТУСА и преотреждане на парцел I от кв.1[жк]-1а за нуждите на Б. – общежития, детска градина и магазини.

По реда на инстанционния контрол с Решение № 12778/14.12.2021г., постановено по адм.д. № 6930/2021г. по описа на Върховния административен съд решението на административния съд е отменено като вместо това е постановено обявяване нищожността на Заповед № РД-50-09-47/22.01.1986г., издадена от главния архитект на С..

По искане на Българската академия на науките в производство по Раздел втори на Глава четиринадесета АПК, от Върховния административен съд, Петчленен състав, е постановено Решение № 2427/07.03.2023г. по адм.д. № 9817/2022г., с което е отменено изцяло влязлото в сила Решение № 12778/14.12.2021г., постановено по адм.д. № 6930/2021г. по описа на ВАС и делото е върнато на касационната инстанция за ново разглеждане от друг съдебен състав.

При новото разглеждане на делото от касационната инстанция е постановено Решение № 10985/13.11.2023г. по адм.д. № 2618/2023г., с което е обезсилено Решение № 2282/07.04.2021г., постановено по адм.д. № 7807/2020г. по описа на Административен съд София-град и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на административния съд. Съображенията за това са, че решението на първостепенния съд е недопустимо, тъй като е постановено без участието на задължителна страна – Б.. С жалбата, инициирала съдебното производство жалбоподателката Ц. О. К. е поискала обявяване нищожността на заповедта, предмет на оспорване, по съображения, че е издадена от некомпетентен административен орган – главния архитект на С., вместо председателя на Изпълнителния комитет на Столичния народен съвет, съгласно чл.74, ал.1 ППЗТСУ /отм./, в относимата му редакция. На следващо място като основание за нищожността на оспорената заповед се изтъква обстоятелството, че в нея не е посочено правно основание за издаването ѝ, което в случая според оспорващата следва да е нормата на чл.184, ал.1 З. /отм./, а отделно от това предвидената в посочената разпоредба процедура не била спазена, тъй като няма съгласие на министъра на строителството и селищното устройство. Правният си интерес от оспорването жалбоподателката мотивира с обстоятелството, че е собственик на имот пл.№ 5066, кв.1 по плана на [населено място], м.“ж.к.М. 1А“, който попада в обхвата на одобрения план, предмет на оспорване. При новото разглеждане на делото жалбоподателката не се явява и не се представлява в съдебно заседание.

Ответникът по оспорването, в писмен отговор по жалбата, представен с административната преписка, оспорва нейната основателност. Посочва, че изменението на действащите застроителни и регулационни планове по време действието на З. /отм./ е било възможно само при наличието на някоя от предвидените в чл.32, ал.1 – 3 хипотези, при спазване на допълнителни процедурни правила, предвидени в ППЗТСУ. В случая правното основание за издаване на оспорената заповед е посочено в нея и това е разпоредбата на чл.32, ал.1, т.1 З. /отм./, т.е. в обществен интерес във връзка с цели и нужди на градоустройството, а правомощията си главният архитект на С. черпи от Протокол № 19/24.09.1973г. и приложение № 4 към него. В съдебно заседание, редовно и своевременно призован, ответникът не се явява и не се представлява.

Заинтересованата страна Българска академия на науките, в писмен отговор по жалбата мотивира съображения за нейната неоснователност. В съдебно заседание чрез адв.П., моли жалбата да бъде отхвърлена, тъй като не са налице предпоставки за обявяване на нейната нищожност. Претендира разноски по представен списък.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По допустимостта на жалбата:

Оспорената заповед представлява индивидуален административен акт по см. на чл.214, т.1 ЗУТ и съответно като такъв подлежи на обжалване по реда на чл.145 и сл. АПК вр. чл.215 ЗУТ. Обжалваемостта на посочената заповед не е била изключена и съобразно действащата нормативна уредба към датата на издаването ѝ като чл.138, ал.1 З. /отм./ изрично предвижда обжалваемост на индивидуалните административни

актове по урегулиране на поземлените имоти пред окръжния съд.

Жалбата е подадена от лице – собственик на имот, непосредствено засегнат от предвижданията на плана, следователно от лице от кръга на заинтересованите лица по чл.131, ал.1 вр.ал.2, т.1 ЗУТ.

Предвид това, че се иска прогласяване нищожността на оспорената заповед, приложение относно срока за обжалване намира разпоредбата на чл.149, ал.5 АПК – без ограничение във времето.

Въз основа на горното съдът приема, че жалбата е допустима.

Разгледана по същество, е основателна, по следните съображения:

В процесуалните закони, уреждащи административното производство, вкл. и АПК, не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове. В правната теория и съдебната практика е възприето, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Съобразно това, нищожен се явява само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че изначално не е в състояние да породи правните последици, към които е насочен. С оглед горното и на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: липсата на компетентност на органа, издал акта, винаги е основание за неговата нищожност; порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление; нарушенията на административнопроизводствените правила са основания за нищожност също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Като правило, нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Поради това, единствено пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма предпоставки за издаване на акта би довело до нищожност на посоченото основание. Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило, и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв административен акт, посоченият порок обуславя нищожност.

С оглед това и предвид искането, с което е сезиран, съдът намира, че предметът на настоящето производство се свежда до проверка на компетентността на органа, издал оспорения акт, спазването на установената писмена форма, спазването на правилата при издаването му, които биха повлияли на самото волеизявление и спазването най-общо на материалния закон във връзка с разпоредителните действия на ответника. В процесния случай с Нотариален акт за собственост на недвижим имот на основание чл.18ж, ал.1, чл.18з, ал.1 ППЗСЗПП и наследство № 122, том III, рег.№ 4561, дело № 501/2007г. жалбоподателката се легитимира като съсобственик на поземлен имот № 5066 в кв.1 по плана на [населено място], [жк], който имот е идентичен с част от имот пл.№ 5910, к.л. № 603 от кадастрален план, изработен 1955г. – нива с площ от 1962 кв.м, находяща се в строителните граници на Г., м.Новия кър.

Оспорената заповед е издадена на основание чл.32, ал.1, т.1 З. /отм./ и чл.74 и чл.80, ал.1 ППЗТСУ и Протокол № 19, статия 4 от 24.11.1973г. на ИК на СНС, приет като доказателство по делото. Видно от него, Изпълнителният комитет с решението по т.2,

на основание чл.184, ал.2 З. предоставя на главния архитект на С. и главния инженер на С. да упражняват правата на председателя на ИК на СГНС по териториално и селищно устройство и разпределя правата между същите съгласно приложение № 4. Видно от последното, с т.1 са предоставени на главния архитект на С. правата по чл.74, ал.1 ППЗТСУ да одобрява застроителни и регулационни планове, подробни комуникационни планове, планове по вертикално планиране, квартално-застроителни и силуетни планове и други подобни планове за цялата територия на СГНС, с изключение на плановете по чл.73, ал.1 ППЗТСУ, които се одобряват от министъра на строежите и архитектурата, а с т.3 са предоставени правата по чл.79 ППЗТСУ да одобрява частични изменения на подробни устройствени планове от следващи степени, когато се променя характера и начина на застрояване.

В редакцията, действаща към датата на приемане на горното решение - 24.11.1973г., чл.184 З. /отм./ предвижда в ал.1, че Изпълнителните комитети на окръжните и градските народни съвети със съгласие на министъра на архитектурата и благоустройството могат да решават функции на председателя на изпълнителния комитет по одобряване и изменение на подробни градоустройствени планове, по съгласуване и одобряване на проекти за строежи и по други текущи технически въпроси да се предоставят на съответния щатен член на изпълнителния комитет и на главния архитект (инженер) при народния съвет. Съгласно ал.2 на с.р. Изпълнителният комитет на С. градски народен съвет може да предоставя по същия ред функции по предходната алинея на щатни членове на изпълнителния комитет, на главния архитект (инженер) на С. и на председателите на изпълнителните комитети на районните народни съвети.

Към датата на издаване на оспорената заповед – 22.01.1986г., същата разпоредба гласи, че „(1) Изпълнителните комитети на окръжните и общинските народни съвети със съгласие на министъра на строителството и селищното устройство могат да решават функции на председателя на изпълнителния комитет по одобряване и изменение на подробни градоустройствени планове, по съгласуване и одобряване на проекти за строежи и по други текущи технически въпроси да се предоставят на съответния заместник-председател на изпълнителния комитет и на главния архитект (инженер) при народния съвет.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 36 от 1979 г., изм. - ДВ, бр. 45 от 1984 г.) Изпълнителният комитет на Столичния народен съвет може по същия ред да предостави функции по предходната алинея на съответния заместник-председател, на главния архитект на С., на началника на управление "Архитектура и градоустройство" при Столичния народен съвет и на председателите на изпълнителните комитети на районните народни съвети, а функции на главния архитект на С. - на началника на управление "Архитектура и благоустройство".

Следователно законът в относимата му редакция предвижда възможност за делегиране на правомощията за одобряване и изменения на регулационни планове от председателя на ИК на СНС на главния архитект, но при спазване на определени условия, а именно: решение на изпълнителния комитет и съгласие на министъра на архитектурата и благоустройството за това.

В конкретния случай по делото е приет като доказателство Протокол № 19, статия 4 от 24.11.1973г. на ИК на СНС, с което е изпълнено първото условие. Въпреки положените усилия за попълване на делото с относимите доказателства не се установи наличие на изрично изразено съгласие от страна на министъра на архитектурата и

благоустройството за приемане на това решение. Тежестта на доказване на този положителен факт, свързан с изпълнение на условията за валидна делегация по смисъла на чл.184 З. /отм./, лежи върху административния орган, който не съумя да се справи с тази тежест.

С оглед на това и поради неизпълнение на законовите условия, при които е било допустимо делегирането на правомощия по изменение на градоустройствения план, следва да се приеме, че издателят на процесния акт не е разполагал с валидно правомощие за това при условията на делегация, поради което следва да се обяви нищожността на оспорената заповед.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА по жалбата на Ц. О. К. нищожността на Заповед № РД-50-09-47/22.01.1986г. на главния архитект на С..

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: